

FREDERICK FORSYTH

GEEN GELAZER
ACHTERAF
KORT VERHAAL

AV
B

Over het boek

Mark Sanderson is een rijk en succesvol man die gewend is om te krijgen wat hij wil – ook op het gebied van de liefde.

Wanneer hij op een vrouw valt die haar man trouw heeft beloofd tot de dood hen scheidt, is hij tot alles bereid om haar te veroveren.

Over de auteur

Frederick Forsyth (1938) werkte als oorlogsverslaggever voor o.a. de BBC. Het idee voor zijn romandebuut *De dag van de Jakhals* (1971) kreeg hij nadat hij als verslaggever in Parijs en Oost-Berlijn had

gewerkt. Sindsdien combineert hij het schrijven van boeken met het schrijven van opiniestukken en columns.

Van dezelfde auteur

De dag van de Jakhals

Geheim dossier Odessa

De honden van de oorlog

Het alternatief van de duivel

Het Vierde Protocol

De verrader

Er zijn geen slangen in Ierland

De onderhandelaar

De vuist van God

Icoon

Het spook van Manhattan

De veteraan

De wreker

Kwade praktijken

De Afghaan

De Cobra

De Prediker

Frederick Forsyth

Geen gelazer achteraf

A.W. Bruna Uitgevers

© Frederick Forsyth 2004

Dit verhaal is eerder verschenen in de
verzamelbundel *Kwade praktijken* (2004).

Oorspronkelijke titel

No Comebacks

Vertaling

Thomas Nicolaas

Omslagontwerp

Nico Richter

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 90 449 7176 7

NUR 332

Mark Sanderson hield van vrouwen. Wat dat aanging, hield hij ook van half doorbakken lendenbiefstukken met een gemengde salade, en hij genoot van beide evenveel, zij het oppervlakkig. Als hem ooit de lust bekreep, belde hij de geëigende leverancier en liet waar hij behoefte aan had naar zijn dakwoning sturen. Hij kon zich dat permitteren, want hij was verschillende keren miljonair, en wel in ponden, die zelfs in deze kormmervolle tijden elk ongeveer twee dollar waard zijn.

Zoals de meeste rijke en succesvolle mannen had hij drie levens: zijn openbare en professionele leven als de welvarende jonge magnaat van de City van Londen,

zijn privéleven, een term die soms de inhoud niet dekt, want sommige mensen houden ervan om een privéleven te leiden in de gloed van de publiciteit, en zijn geheime leven.

Het eerste leven werd regelmatig geboekstaafd in de financiële kolommen van de grote kranten en in tv-programma's. Op het eind van de jaren vijftig was hij gaan werken voor een makelaar in onroerend goed in het West End in Londen, met weinig officiële opleiding, maar met een verstand als een scheermes voor een lucratieve onroerendgoedtransactie.

Binnen twee jaar had hij de regels van

het spel geleerd en, wat belangrijker was, hoe hij die legaal moest overtreden.

Hij sloot zijn eerste solotransactie, een zuivere winst van 10.000 pond binnen vierentwintig uur op een woonhuis in St. John's Wood, af op drieëntwintigjarige leeftijd en stichtte Hamilton Holdings, dat veertien jaar later nog de spil was van zijn rijkdom. Hij noemde het naar de eerste transactie die hij had afgesloten, want het huis had op het Hamilton Terrace gestaan. Het was het laatste sentimentele ding dat hij ooit deed. In het begin van de jaren zestig trok hij zich met zijn eerste miljoen pond terug uit de woonhuizenmarkt en begon aan de

projectontwikkeling van kantoorgebouwen. Halverwege de jaren zestig was hij bijna tien miljoen waard en begon hij zijn belangen te spreiden. Zijn Midas-aanraking was even gelukkig in het bankwezen, chemicaliën en vakantieoorden aan de Middellandse Zee als die in St. John's Wood was geweest. Financiële redacteuren schreven het, mensen geloofden het en de aandelen van het uit tien divisies bestaande conglomeraat, gegroepeerd onder Hamilton Holdings, stegen gestaag.

Zijn privéleven kon in dezelfde kranten gevonden worden, enkele pagina's ervoor. Een man met een dakwoning in Regent's

Park, een Elizabethaans slot in
Worcestershire, een kasteel in het dal
van de Loire, een villa in Cap d'Antibes,
een jacht, een Lamborghini, een Rolls
Royce en een schijnbaar eindeloze reeks
jonge en atletische sterretjes,
gefotografeerd in zijn gezelschap of
voorgesteld in zijn ronde bed met een
omtrek van vier meter, heeft in het
algemeen een dwangmatige bekoring voor
hen die de showpagina vol schrijven.

Een eervolle vermelding bij het
echtscheidingsverhoor van een miljoen
dollar-filmactrice en een proces ter
vaststelling van het vaderschap door een
schemerige deelneemster aan de Miss

World-verkiezingen zouden hem vijftig jaar geleden geruïneerd hebben, maar in het begin van de jaren zeventig bewees het alleen maar, als het bewijs nodig was en dat is het tegenwoordig blijkbaar vaak, dat hij het doen kon, wat bij de ‘inne’ mensen van het West End van Londen opmerkelijk genoeg is om bewondering op te wekken. Zijn naam stond vaak in de krantenkolommen vermeld.

Zijn geheime leven was weer iets anders, en kon samengevat worden in één woord - verveling. Mark Sanderson verveelde zich te barsten met de hele santenkraam. De spitsvondigheid die hij eens had gedebiteerd - ‘Alles wat Marko

hebben wil, krijgt Marko' - was een wrange grap geworden. Op zijn zevenendertigste jaar zag hij er niet slecht uit, op een dreigende, Brando-achtige manier, lichamelijk in goede conditie, en eenzaam. Hij was er zich van bewust dat hij iemand wilde, geen honderden, alleen maar iemand, en kinderen van haar en een huis ergens buiten dat een thuis was. Hij wist ook dat het buitengewoon onwaarschijnlijk was dat hij haar vond, want hij had een duidelijk idee over wat hij wilde en hij had er de laatste tien jaar geen ontmoet. Zoals de meeste rijke versierders zou hij alleen onder de indruk komen van een vrouw die heel oprecht

niet onder de indruk kwam van hem, of althans van hem zoals hij zich in het openbaar vertoonde, de man van het geld en de macht en de reputatie. In tegenstelling tot de meeste rijke versierders had hij nog steeds voldoende vermogen tot zelfanalyse behouden om het toe te geven, althans tegenover zichzelf. Dat in het openbaar te doen, zou de dood door belachelijkmaking betekenen.

Hij was er heel zeker van dat hij haar nooit zou ontmoeten, toen hij haar in het begin van de zomer tegenkwam. Het was op een party voor een of ander liefdadig doel, zo'n toestand waar iedereen het vervelend vindt en het kleine restant dat

overblijft van het toegangsgeld wordt overgemaakt om te zorgen voor een kommelk in Bangladesh. Ze stond aan de andere kant van het vertrek te luisteren naar een kleine, dikke man met een grote sigaar ter compensatie. Zij luisterde met een kalm half glimlachje, dat geen aanwijzing gaf of ze de anekdote leuk vond, of de capriolen van de kleine man die probeerde een blik in haar keursje te werpen.

Sanderson slenterde naar hen toe en werd, op grond van een oppervlakkige bekendheid met de kleine filmproducer, aan haar voorgesteld.

Haar naam was Angela Summers, en de

hand die de zijne pakte, was koel en lang, met volmaakte nagels. Aan de andere hand, waarin ze iets wat eruitzag als een gin-tonic hield, maar wat alleen tonic bleek te zijn, zat een dunne, gouden ring aan haar ringvinger. Sanderson zat daar helemaal niet mee. Getrouwde vrouwen waren even gemakkelijk als wie dan ook. Hij werkte de filmproducer weg en nam haar mee naar een rustig plaatsje om te praten. Fysiek maakte ze indruk op hem, wat ongewoon was, en wond hem op, wat niet ongewoon was.

Mevrouw Summers was lang, had een rechte rug en een kalm en knap, zij het niet modieus mooi gezicht. Haar figuur

was zeker niet modieus in de latmagere jaren zeventig - een stevige boezem, een smal middel, brede heupen en lange benen. Haar glanzende kastanjebruine haar was opgestoken en leek eerder gezond dan duur. Ze had een eenvoudige witte jurk aan die lichtgebruinde huid deed uitkomen, droeg geen sieraden en had alleen maar een zweempje make-up rond haar ogen, wat haar alleen al onderscheidde van de andere societydames in het vertrek. Hij schatte haar leeftijd op dertig, en vernam later dat het tweeëndertig was.

Hij vermoedde dat de gebruinde huid afkomstig was van de gebruikelijke

winterskivakantie die uitgelopen was tot april of van een lentecruise naar de Caribische Eilanden, wat betekende dat zij of haar man het geld moesten hebben om op die manier te leven, wat de andere vrouwen in het vertrek ook hadden. Hij had het mis in beide opzichten.

Hij vernam dat zij en haar man woonden in een huis aan de kust van Spanje op basis van de geringe inkomsten van haar man uit boeken over vogels en haar eigen inkomsten uit het geven van Engelse les.

Even dacht hij dat het donkere haar en de ogen, de houding en de goudkleurige huid zouden kunnen betekenen dat zij

Spaanse van geboorte was, maar ze was net zo Engels als hij. Ze vertelde hem dat ze haar ouders in de Midlands was komen bezoeken en dat een vroegere schoolvriendin had voorgesteld dat ze voor ze terugging een week in Londen doorbracht. Het was makkelijk om met haar te praten. Ze vleide hem niet, wat paste bij zijn stemming, en barstte niet uit in schaterend gelach als hij iets enigszins amusants zei.

‘Wat vind je van onze West Endse society?’ vroeg hij terwijl ze met hun rug tegen de muur naar de party stonden te kijken.

‘Waarschijnlijk niet wat ik hoor te

vinden,' antwoordde ze nadenkend.

'Het is net een stelletje parkieten in een jampot,' mompelde hij woest.

Ze trok een wenkbrauw op.

'Ik dacht dat Mark Sanderson een van de steunpilaren ervan was.' Ze plaagde hem, heel mild, maar beslist.

'Dringen onze handelingen door tot in Spanje?' vroeg hij.

'Zelfs aan de Costa Blanca kunnen we de Daily Express krijgen,' antwoordde ze met een effen gezicht.

'Inclusief het leven en de wederwaardigheden van Mark Sanderson?'

'Zelfs die,' zei ze rustig.

'Ben je ervan onder de indruk?'

‘Moet dat?’

‘Nee.’

‘Dan ben ik niet onder de indruk.’ Haar antwoord gaf hem een gevoel van opluchting.

‘Daar ben ik blij om,’ zei hij. ‘Maar mag ik vragen waarom?’

Ze dacht een paar ogenblikken na.

‘Het is eigenlijk nogal onecht,’ zei ze.

‘Ik ook?’

Hij keek omlaag naar het zachte rijzen en dalen van haar borsten onder de eenvoudige witte jurk en zij keek van opzij naar hem.

‘Ik weet het niet,’ zei ze ernstig. ‘Ik vermoed dat als je ook maar een halve

kans kreeg, je misschien een heel aardig iemand zou kunnen zijn.'

Het antwoord bracht hem uit zijn evenwicht.

'Daar zou je je wel eens in kunnen vergissen,' snauwde hij, maar ze glimlachte alleen maar verdraagzaam, als tegen een lastig jongetje.

Haar vrienden kwamen haar een paar minuten later opeisen, deden overdreven tegen Sanderson en maakten zich klaar om te vertrekken.

Op weg naar de hal vroeg hij haar fluisterend of hij haar de volgende avond mee uit eten mocht nemen. Hij had dat op die manier in jaren niet gevraagd. Ze

gaf geen schalks antwoord over de gevaren om met hem gezien te worden, omdat ze ervan uitging dat hij haar ergens heen zou brengen waar er geen fotografen waren. Ze dacht even over het verzoek na en zei toen: 'Ja, ik geloof dat ik dat wel leuk zou vinden.'

Hij dacht die hele nacht aan haar en negeerde het magere en hoopvolle model dat hij in de kleine uurtjes had gevonden in Annabels, terwijl hij wakker lag en naar het plafond staarde, zijn geest vervuld van een fantasievisioen van glanzend kastanjebruin haar op het kussen naast zich en een zachte, goudkleurige huid onder zijn aanraking.

Hij durfde te wedden dat ze kalm en rustig sliep, zoals ze alles leek te doen. Hij bewoog zijn hand door de duisternis om de boezem van het model te strelen, maar vond alleen een door dieet vermagerd borstkastje en een overdreven gehijg van voorgewende opwindning. Hij liep naar de keuken en maakte koffie, die hij opdronk in de donkere zitkamer.

Hij zat daar nog steeds naar buiten te kijken over de bloemen van het park toen de zon opkwam boven de moerassen van Wanstead in de verte.

Een week is niet lang om een affaire te hebben, maar kan voldoende zijn om een leven te veranderen, of twee of zelfs drie.

De volgende avond ging hij haar afhalen en ze kwam naar de auto. Ze had haar haar boven op haar hoofd opgestoken, had een witte geplooid bloes met pofmouwen aan die eindigden in fijn kantwerk bij de pols, een brede zadelriem en een zwarte rok. De uitrusting gaf haar iets ouderwets Edwardiaans dat hij opwindend vond, omdat het een contrast was met zijn eigen privégedachten over haar de vorige nacht.

Ze praatte eenvoudig maar met intelligentie, en luisterde goed als hij praatte over zijn zaken, wat hij zelden deed met vrouwen. In de loop van de avond werd hij zich ervan bewust dat wat hij al voor haar voelde geen voorbijgaande

bekoring was, en zelfs ook geen eenvoudige begeerte. Hij bewonderde haar. Ze had een innerlijke kalmte, een rust, een bedaardheid die hem rust en ontspanning gaven.

Hij merkte dat hij meer en meer vrij met haar praatte over dingen die hij gewoonlijk voor zich hield - zijn financiële aangelegenheden, het gevoel van verveling dat de tolerante maatschappij, die hij tegelijkertijd verachtte en gebruikte als een roofvogel, bij hem opriep. Het leek alsof ze niet zozeer wist als wel begreep, wat veel belangrijker is in een vrouw dan alleen maar kennis. Ze zaten na middernacht, toen het restaurant wilde

sluiten, nog steeds rustig te praten aan het hoektafeltje.

Op een aardige manier weigerde ze om mee naar zijn dakwoning te gaan voor een slaapmutsje, wat hem in jaren niet was overkomen.

Halverwege de week gaf hij tegenover zichzelf toe dat hij smoorverliefd was, als een jongen van zeventien. Hij vroeg haar wat haar lievelingsparfum was, en zij vertelde hem dat het Dior was, waarvan ze zich soms belastingvrij in het vliegtuig een klein flesje permitteerde.

Hij stuurde een ondergeschikte naar Bond Street en gaf haar die avond de grootste fles van Londen. Ze nam hem

aan met ongekunsteld genoegen, en protesteerde vervolgens direct over het formaat.

‘Dat is veel te overdreven,’ zei ze tegen hem. Hij voelde zich verlegen.

‘Ik wilde je iets speciaals geven,’ zei hij.

‘Het moet een fortuin hebben gekost,’ zei ze streng.

‘Ik kan me dat echt permitteren, hoor.’

‘Dat is misschien wel zo, en het is heel aardig, maar je moet niet meer zulke dingen voor me kopen. Het is pure verkwisting,’ zei ze met beslistheid.

Hij belde naar zijn landgoed in Worchestershire voor het weekend en liet de verwarming in het zwembad aanzetten,

en op zaterdag reden ze erheen om er een dagje te blijven en zwommen, ondanks de kille meiwind die hem noodzaakte de glazen schuifwanden rond drie kanten van het zwembad aan te laten brengen. Zij verscheen uit de kleedkamer in een badpak van witte badstof en de aanblik van haar benam hem de adem. Ze was, hield hij zichzelf voor, een prachtige vrouw, in alle opzichten.

Hun laatste avond uit was de avond voor haar vertrek naar Spanje. In de duisternis van de Rolls, geparkeerd in een zijstraat om de hoek van het huis waar zij logeerde, kusten ze elkaar lange tijd, maar toen hij probeerde zijn hand in haar jurk

te laten glijden, verwijderde ze die zacht en vastberaden, en legde hem terug op zijn schoot.

Hij stelde haar voor dat ze haar man zou verlaten, van hem zou scheiden en dat ze zouden trouwen. Omdat hij kennelijk heel serieus was, nam ze het voorstel serieus en schudde haar hoofd.

‘Dat zou ik niet kunnen,’ zei ze.

‘Ik hou van je. Niet alleen maar vluchtig, maar absoluut en volledig. Ik zou alles voor je doen.’

Ze staaarde voor zich uit door de voorruit naar de donkere straat.

‘Ja, ik geloof je, Mark. We hadden niet zo ver moeten gaan. Ik had het eerder

moeten merken en je niet meer moeten zien.’

‘Hou je van me? Zelfs maar een beetje?’

‘Het is te vroeg om dat te zeggen. Ik kan me niet zo op laten jagen.’

‘Maar zou je van me kunnen houden? Nu of ooit?’

Weer had ze het vrouwelijke besef om de vraag volledig serieus te nemen.

‘Ik geloof dat ik het zou kunnen. Of liever gezegd, van je had kunnen houden. Je lijkt helemaal niets op wat jij en je reputatie proberen voor te stellen dat je bent. Onder al het cynisme ben je eigenlijk nogal kwetsbaar, en dat is fijn.’

‘Verlaat hem dan en trouw met me.’

‘Dat kan ik niet doen. Ik ben met Archie getrouwd en ik kan hem niet in de steek laten.’

Sanderson voelde een opwelling van woede jegens de man zonder gezicht in Spanje die hem in de weg stond.

‘Wat heeft hij dat ik je niet kan geven?’
Ze glimlachte een tikje treurig.

‘O, niets. Hij is eigenlijk nogal zwak, en niet erg krachtdadig...’

‘Waarom verlaat je hem dan niet?’

‘Omdat hij me nodig heeft,’ zei ze eenvoudigweg.

‘Ik heb jou nodig.’

Ze schudde haar hoofd.

‘Nee, niet echt. Je wilt me hebben,

maar je kunt je zonder mij redden. Hij kan het niet. Hij heeft gewoon de kracht niet.'

'Ik wil je niet alleen maar hebben, Angela. Ik hou van je, meer dan van iets anders dat me ooit overkomen is. Ik ben dol op je en ik verlang naar je.'

'Je begrijpt het niet,' zei ze na een stilte. 'Vrouwen houden ervan bemind te worden en zijn er dol op dat anderen dol op hen zijn. Ze verlangen dat er naar hen verlangd wordt, maar meer dan al die dingen bij elkaar heeft een vrouw het nodig dat iemand haar nodig heeft. En Archie heeft mij nodig, net als de lucht die hij inademt.'

Sanderson drukte zijn sigaar uit in de asbak.

‘Dus blijf je bij hem... “tot de dood ons scheidt”,’ zei hij met krassende stem. Ze ging niet op de spot in, maar knikte en draaide zich om en staaarde hem aan.

‘Ja, dat is het zo ongeveer. Tot de dood ons scheidt. Het spijt me, Mark, maar zo ben ik. In een andere tijd en op een andere plaats, en als ik niet met Archie getrouwd was, was het misschien anders geweest, zou het waarschijnlijk anders zijn geweest. Maar ik ben getrouwd met mijn man, en daarmee is het uit.’

De volgende dag was ze vertrokken. Hij liet haar door zijn chauffeur naar de

luchthaven brengen om het vliegtuig naar Valencia te halen.

Er zijn zeer fijne gradaties tussen liefde en behoefte en verlangen en begeerte, en elk op zich kan voor een man een obsessie worden. Voor Mark Sanderson werden ze het alle vier, de obsessie wordt groter met de toenemende eenzaamheid terwijl de maand mei overging in juni.

Hem was nooit eerder iets geweigerd, en zoals de meeste mannen met macht had hij zich de afgelopen tien jaar ontwikkeld tot een in moreel opzicht verminkt persoon. Voor hem waren er logische en nauwkeurige stappen van verlangen naar besluit, naar ontwerp, naar

planning en naar uitvoering. En die eindigden onvermijdelijk in verwerving.

Begin juni besloot hij Angela Summers te verwerven, en de uitdrukking die onophoudelijk door zijn hoofd speelde toen hij zich bezighield met het stadium van het ontwerpen van de methode, was afkomstig uit de anglicaanse liturgie. Tot de dood ons scheidt. Als zij een andere vrouw was geweest, onder de indruk van rijkdom, luxe, macht, sociaal aanzien, zou er geen probleem zijn geweest. In de eerste plaats had hij haar kunnen verblinden met rijkdom om haar te krijgen, in de tweede plaats zou ze een andere vrouw zijn geweest en zou hij niet

zo door haar geobsedeerd zijn geweest.

Maar hij draaide rond in een kringetje, en dat kringetje zou tot waanzin leiden, en er was maar één manier om het te verbreken. Hij huurde een kleine flat op naam van Michael Johnson, nam via de telefoon contact op met het verhuuragentschap en betaalde een maand huur en een maand waarborgsom in contanten via een aangetekende brief.

Hij legde uit dat hij midden in de nacht in Londen zou arriveren en liet de sleutel onder de deurmat leggen.

Met de flat als basis, belde hij een van de privédetectivebureaus van het soort geen-vragen-als-het-legaal-is in Londen

op en zette uiteen wat hij wilde. Toen het bureau hoorde dat de cliënt anoniem wilde blijven, wilde het een voorschot krijgen. Hij stuurde hun vijfhonderd pond in contanten per expresse toe.

Een week later kwam er een brief voor de heer Johnson waarin stond dat de opdracht voltooid was en dat er nog een bedrag van tweehonderdvijftig pond verschuldigd was. Hij stuurde dat per post, en ontving drie dagen later het dossier dat hij hebben wilde. Er was een verkorte biografie, die hij snel even inkeek, een foto van de stofomslag van een boek over vogels in het Middellandse Zeegebied, al lang niet meer verkrijgbaar

nadat er enkele tientallen exemplaren waren verkocht, en nog een paar foto's, genomen met een telelens. Het waren foto's van een kleine man met smalle schouders, een kortgeknipte snor en een slappe kin. Majoor Archibald Clarence Summers - hij moest zo nodig dat majoor houden, dacht Sanderson, die korporaal was geweest, woest - een Britse officier die in het buitenland woonde in een kleine villa, een kilometer van de kust buiten een onderontwikkeld Spaans kustdorp in de provincie Alicante, halverwege tussen Alicante en Valencia. Er waren verschillende foto's van de villa. Ten slotte was er een kort overzicht van de

levenswijze in de villa, de ochtendkoffie op de kleine patio, de ochtendbezoeken van de echtgenote aan het Castillo om de drie kinderen van de Condessa Engels te leren, haar onvermijdelijke zon- en zwemuurtje op het strand tussen drie en vier terwijl de majoor aan zijn aantekeningen werkte over vogels van de Costa Blanca.

Sanderson sloot het dossier in de brandkast van zijn privéappartement, hield de gehuurde flat aan en begon weer te zoeken.

Met voldoende geld en geduld kun je altijd vinden wat je hebben wilt in deze wereld. Sanderson vond wat hij zocht in

dertig dagen. Er moest nog een som geld in contanten verstuurd worden via de post en een telefoonnummer gebeld. De stem aan de andere kant was ruw, maar nauwkeurig.

‘Er is een café in de rue Miollin in Parijs waar het soort mensen dat u nodig hebt bijeenkomt,’ zei hij. ‘Zorg dat u daar volgende week maandag om twaalf uur ‘s middags bent. De man zal u herkennen. Lees de *Figaro* van die dag, met de voorpagina van u afgekeerd. Hij zal u kennen als Johnson. Daarna is het verder aan u. Als u er maandag niet bent, is hij er dinsdag en woensdag om twaalf uur. Daarna is het afgelopen. En neem

contanten mee.'

'Hoeveel?' vroeg Sanderson.

'Ongeveer vijfduizend pond, om aan de veilige kant te zijn.'

'Hoe weet ik dat het niet een regelrechte roofoverval is?'

'Dat weet u niet,' zei de stem, 'maar hij weet ook niet of u een lijfwacht elders in de bar hebt zitten.' Er was een klik hoorbaar en de hoorn zoemde in zijn hand.

Hij las nog steeds de achterpagina van de Figaro om vijf over twaalf de maandag daarop in het café in de rue Miollin, gezeten met zijn rug naar de muur, toen de stoel voor hem naar achteren werd

getrokken en er een man ging zitten. Het was een van de mannen die het afgelopen uur aan de bar had gezeten.

‘Monsieur Johnson?’

Hij liet de krant zakken, vouwde hem op en legde hem naast zich. De man was lang en slungelachtig, met zwart haar en zwarte ogen, een Corsicaan met lange, magere kaken. Ze praatten dertig minuten met elkaar. De Corsicaan gaf zijn naam alleen maar als Calvi, wat in werkelijkheid zijn geboortestad was. Na twintig minuten gaf Sanderson hem twee foto's. De ene was van het gezicht van een man, en op de achterkant stond met een typemachine geschreven: Majoor Archie Summers,

Villa San Crispin, Playa Caldera, Ondara, Alicante. De andere foto was van een kleine, wit geschilderde villa met kanariegele luiken. De Corsicaan knikte traag.

‘Het moet gebeuren tussen drie en vier uur ’s middags,’ zei Sanderson.

De Corsicaan knikte.

‘Geen probleem,’ zei hij.

Ze praatten nog tien minuten over geldaangelegenheden, en Sanderson overhandigde hem vijf pakjes bankbiljetten, van vijfhonderd pond elk. Klussen in het buitenland zijn duurder, legde de Corsicaan uit, en de Spaanse politie kan buitengewoon ongastvrij zijn

ten opzichte van bepaalde soorten toeristen. Ten slotte stond Sanderson op om te gaan.

‘Hoe lang?’ vroeg hij. De Corsicaan keek op en haalde zijn schouders op.

‘Een week, twee, misschien drie.’

‘Ik wil het direct weten als het gebeurd is, begrijpt u?’

‘Dan moet u me een of andere methode geven om contact met u op te nemen,’ zei de gangster. Als antwoord schreef de Engelsman een nummer op een strook papier.

‘Over een week, en de drie weken daarna, kunt u me tussen halfacht en acht uur ’s ochtends bellen in deze flat in

Londen. Probeer die niet op te sporen, en zorg dat het niet mislukt.’

De Corsicaan glimlachte flauw.

‘Het zal niet mislukken, omdat ik de andere helft van het geld wil.’

‘Nog één ding,’ zei de cliënt, ‘ik wil geen gelazer achteraf, absoluut geen gelazer achteraf. Er mag geen spoor achtergelaten worden.’

De Corsicaan glimlachte nog steeds.

‘U hebt uw reputatie om rekening mee te houden, monsieur Johnson. Ik mijn leven, of minstens dertig jaar in de gevangenis van Toledo. Ik zal ervoor zorgen dat er geen sporen zijn, geen gelazer achteraf.’

Toen de Engelsman weg was, verliet Calvi het café, controleerde of hij niet werd gevolgd, en bracht twee uur door op het terras van een ander café in het centrum, in gedachten verzonken in het vroege julizonnetje, zijn geest bezig met de problemen van zijn karwei. De overeenkomst zelf leverde weinig moeilijkheden op, het simpelweg neerschieten van een slachtoffer dat niets vermoedt. Het probleem was het pistool veilig in Spanje te krijgen. Hij zou het mee kunnen nemen in de trein van Parijs naar Barcelona en de douanecontrole riskeren, maar als hij betrapt werd, zou het door de Spaanse politie gebeuren, niet de

Franse, en die heeft ouderwetse opvattingen ten opzichte van professionele gangsters. Vliegtuigen kwamen niet in aanmerking - dankzij de Palestijnse kapers werd elke vlucht die van Orly vertrok minutieus gecontroleerd op vuurwapens. Hij had nog steeds contacten in Spanje uit zijn vroegere O.A.S.-tijd, mannen die liever langs de kust tussen Alicante en Valencia wilden wonen dan het risico lopen naar Frankrijk terug te keren, en hij dacht wel dat hij van een van hen een vuurwapen te leen zou kunnen krijgen. Maar hij besloot hen allemaal te vermijden, want omdat zij in hun ballingschap niets te doen hadden, was

het maar al te waarschijnlijk dat ze zouden gaan kletsen.

Ten slotte stond de Corsicaan op, betaalde zijn rekening en ging boodschappen doen. Hij bracht een halfuur door aan de balie in het Spaanse toeristenkantoor, en nog tien minuten in het kantoor van Iberia Airlines.

Zijn laatste boodschappen deed hij in een boek- en kantoorboekhandel in de rue de Rivoli, waarna hij terugging naar zijn flat in een van de voorsteden.

Die avond belde hij het Metropol Hotel, het beste in Valencia, en besprak twee eenpersoonskamers voor slechts één nacht, veertien dagen later, op de naam Calvi en

de naam in zijn eigen paspoort. Door de telefoon stelde hij zich voor als Calvi, en hij sprak af de reserveringen direct schriftelijk te bevestigen. Hij reserveerde ook een retourticket voor de vlucht van Parijs naar Valencia die op de avond waarvoor hij de hotelreservering had gemaakt aankwam, en de volgende avond terugging naar Parijs.

Hij schreef de schriftelijke bevestiging aan het hotel en die was kort en terzake. Het bevestigde de twee reserveringen en vermeldde verder dat, aangezien de ondergetekende, de heer Calvi, voortdurend op reis zou zijn tot zijn aankomst in Valencia, hij vanuit Parijs een

boek over de geschiedenis van Spanje had laten opsturen, per adres het Metropol Hotel, en hij verzocht het hotel zo vriendelijk te zijn dat voor hem te bewaren tot hij kwam.

Calvi vermoedde terecht dat als het boek onderschept werd en geopend, het ogenblik dat hij ernaar vroeg onder zijn echte naam de uitdrukking op het gezicht van de receptionist erop zou wijzen dat er iets aan de hand was, waardoor hij tijd zou hebben om ervandoor te gaan.

Zelfs als hij gegrepen werd, kon hij beweren dat hij een onschuldig persoon was die een gunst deed voor een vriend en die geen vermoeden had gehad van een

heimelijk motief achter het verzoek van de afwezige Calvi.

Toen hij de brief met zijn linkerhand had ondertekend met de naam Calvi, dichtgeplakt en van een postzegel voorzien, ging hij aan het werk met het boek dat hij die middag had gekocht. Het was inderdaad de geschiedenis van Spanje, duur en zwaar, op een goede kwaliteit papier met een heleboel foto's, waardoor het nog zwaarder was.

Hij boog de twee omslagen naar achteren en maakte ze aan elkaar vast met een elastiek. De tussenliggende vierhonderd pagina's maakte hij als een blok vast aan de rand van de keukentafel

met twee lijmklemmen.

Op dit blok papier ging hij aan het werk met het dunne, scheermesscherpe ontleedmes dat hij diezelfde middag had gekocht. Hij was bijna een uur bezig voor hij een vierkant had uitgesneden in de pagina's op vier centimeter van de randen af, waardoor er een ruimte ontstond van achttien bij vijftien centimeter en van zeven centimeter diep. De binnenkant van deze ruimte smeerde hij flink in met lijm, en hij rookte twee sigaretten terwijl hij wachtte tot de lijm droog was. Als die hard was, zouden de vierhonderd pagina's nooit meer open gaan.

Een kussen van schuimrubber, op maat

gesneden, ging in de opening om de anderhalf pond papier die hij eruit had gesneden en die hij had gewogen op de keukenweegschaal te vervangen. Hij demonteerde het dunne Browning 9 millimeter automatische pistool dat hij twee maanden eerder op een reis naar België had gekocht, toen hij zijn vorige wapen, een Colt 3.8 had gebruikt en in het Albertkanaal had gegooid.

Hij was een zorgvuldig mens, en gebruikte nooit twee keer hetzelfde vuurwapen. Op de loop van de Browning kon een geluiddemper worden aangebracht.

Een geluiddemper op een automatisch

pistool is nooit helemaal geluidloos, ondanks de inspanningen van de lieden die zorgen voor de geluidseffecten in thrillers op de televisie om te doen alsof dat zo is.

Calvi zou de voorkeur hebben gegeven aan een revolver, maar hij had een plat wapen nodig om in de holte in het boek te passen.

De geluiddemper die hij naast de onderdelen van de Browning legde, was het grootste onderdeel, zestien centimeter lang. Als prof wist hij dat de geluiddempers ter grootte van een champagnekurk, die op de televisie worden vertoond, van evenveel nut waren

als een brandblusapparaat om de Vesuvius te doven.

Naast elkaar op het schuimrubber kussen zouden de vijf onderdelen, inclusief de geluiddemper en een magazijn, niet helemaal passen, dus duwde hij het magazijn in de handgreep van het pistool om ruimte uit te sparen. Hij gaf de omtrekken van de vier onderdelen op het schuimrubber aan met een viltstift en begon met een nieuw ontleedmes in het schuimrubber te snijden. Tegen middernacht lagen de onderdelen van het pistool vredig in hun schuimrubber bed, de lange geluiddemper verticaal en evenwijdig met de rug van het

boek.

Hij bedekte het geheel met een dun laagje schuimrubber, smeerde de binnenkant van de voor- en achterkant met nog meer lijm in, en sloot het boek. Na een uur geklemd tussen de vloer en een omgekeerde tafel, was het boek één hecht blok, waarvoor een mes nodig was om het open te breken. Hij woog het weer. Het was net een half ons zwaarder dan het oorspronkelijke boek.

Ten slotte stopte hij de geschiedenis van Spanje in een open envelop van stevig plastic, zoals uitgevers gebruiken voor kwaliteitsboeken om de stofomslagen te beschermen tegen vuil en beschadigingen.

Het paste net, en hij schroefde de open kant van de envelop dicht met het lemmet van zijn stiletto, dat hij boven het gas warm had gemaakt.

Mocht zijn pakje geopend worden, dan hoopte en verwachtte hij dat degene die het onderzocht tevreden zou zijn als hij zich door het doorzichtige plastic ervan vergewiste dat de inhoud inderdaad een onschadelijk boek was.

Hij deed het boek in een grote gecapitonneerde envelop van het soort waarin boeken verstuurd worden, alleen maar verzegeld door een metalen clip die geopend kon worden door eenvoudigweg de zachte metalen uitsteeksels door het gat

in de klep van de envelop te buigen. Met een doe-het-zelfdrukletterset maakte hij een adresseerstrook met de naam van een welbekende boekhandel, en tikte de naam en het adres van de geadresseerde erop: Monsieur Alfred Calvi, Hotel Metropol, Calle de Jativa, Valencia, Espagne. Met dezelfde drukletters maakte hij een stempel en bekladde het pakje met de woorden LIBROS - IMPRESOS - LIVRES.

De volgende ochtend verzond hij de brief per luchtpost en het pakje met de gewone post, wat betekende per trein en een vertraging van tien dagen.

De Caravelle van Iberia daalde naar het Campo de Manises en landde toen de zon

onderging. Het was nog bloedheet en de dertig passagiers, voornamelijk eigenaars van villa's uit Parijs die aankwamen voor een vakantie van zes weken, mopperden om het gebruikelijke oponthoud met de bagage in de douaneloods.

Calvi had een middelgrote koffer als handbagage. Die werd opengemaakt en zorgvuldig onderzocht, waarna hij uit het gebouw van de luchthaven liep en op de taxistandplaats kwam. Eerst slenterde hij naar de parkeerplaats van de luchthaven en zag tot zijn genoegen dat een groot gedeelte ervan door bomen afgeschermd was van de luchthavengebouwen.

De auto's stonden in rijen onder de

bomen te wachten op hun eigenaars. Hij besloot de volgende ochtend terug te komen en van hier uit te vertrekken.

Vervolgens nam hij een taxi naar de stad.

De receptionist in het hotel was meer dan behulpzaam. Zodra de Corsicaan zich voorstelde en hem zijn paspoort gaf, herinnerde de receptionist zich de reservering, de schriftelijke bevestiging, geschreven door de heer Calvi, en hij dook in het kantoortje om tevoorschijn te komen met het pakje waarin het boek zat. De Corsicaan verklaarde dat zijn vriend Calvi helaas niet zou komen, maar dat hij vanzelfsprekend de rekening voor twee kamers zou betalen als hij de volgende

ochtend vertrok. Hij haalde een brief tevoorschijn van de niet aanwezige Calvi waarin hij gemachtigd werd het boek dat voor hem klaar lag in ontvangst te nemen. De receptionist wierp een blik op de brief, bedankte de Corsicaan voor het aanbod om beide rekeningen te betalen, en overhandigde hem het pakje.

In zijn kamer controleerde Calvi de opgevulde envelop. Die was opengemaakt, de metalen lipjes waren naar elkaar toegebogen om door de opening te kunnen, en toen weer teruggebogen. Het druppeltje lijm dat hij op een van de metalen lipjes gedaan had, ontbrak. Maar in de envelop zat het boek nog steeds in

zijn plastic omhulsel, waar niets mee gebeurd was, want het zou onmogelijk zijn geweest het plastic open te maken zonder het te scheuren of te vervormen.

Hij maakte het open, wrikte de omslagen los met het lemmet van zijn zakmes en haalde de onderdelen van zijn pistool eruit. Die zette hij in elkaar, schroefde de geluiddemper erop en controleerde de kogels in het magazijn. Ze zaten er allemaal in - zijn speciale kogels, waarvan de helft van de springstof verwijderd was om het geluid terug te brengen tot een zachte knal. Zelfs met de helft van de gebruikelijke kracht erachter gaat een 9 millimeter kogel nog steeds

rechtstreeks door een mensenhoofd op een afstand van drie meter, en Calvi schoot nooit op groter afstand dan drie meter als hij een karwei onder handen had.

Hij legde het pistool onder in de klerenkast, deed die op slot, stak de sleutel in zijn zak en rookte een sigaret op het balkon terwijl hij staarde naar de arena voor het hotel en dacht aan de volgende dag.

Om negen uur kwam hij naar beneden, nog steeds in zijn donkergrijze kostuum van de meest exclusieve kleermakers van Parijs, wat voortreffelijk paste bij de bezadigde sfeer van het oude en dure hotel. Hij dineerde in de Trassa del Rialto

en sliep om middernacht. Van de receptionist hoorde hij dat er om acht uur 's ochtends een vliegtuig naar Madrid vertrok, en hij liet zich om zes uur wekken.

De volgende ochtend vertrok hij om zeven uur en nam een taxi naar de luchthaven. Bij het parkeerterrein zag hij een stuk of tien auto's arriveren en hij noteerde het merk en het nummer van de auto en het uiterlijk van de chauffeur. Zeven auto's werden gereden door mannen zonder passagiers in wat een zakenkostuum leek. Vanaf het terras van het luchthavengebouw keek hij naar de passagiers die het gebouw uitstroomden

naar het vliegtuig voor Madrid, en onder hen waren vier van de chauffeurs. Hij keek naar de aantekeningen op de achterkant van een envelop in zijn hand, en ontdekte dat hij de keus had tussen een Simca, een Mercedes, een Jaguar en een kleine Seat, de Spaanse versie van de Fiat 600.

Nadat het toestel was vertrokken, ging hij naar het herentoilet en verwisselde zijn kostuum voor een roomkleurige spijkerbroek, een lichtblauw sporthemd en een blauw nylon windjack met een rits aan de voorkant. Het pistool rolde hij in een handdoek en die stopte hij in de slappe tas van de luchtvaartmaatschappij die hij uit zijn koffer nam. De koffer liet hij achter in

het bagagedepot, hij bevestigde zijn reservering voor de vlucht naar Parijs die avond, en liep terug naar de parkeerplaats.

Hij koos de Seat omdat dat de meest voorkomende auto in Spanje is en gemakkelijke portierhendels heeft voor de autodief. Twee mannen reden de parkeerplaats op terwijl hij wachtte, en toen ze weg waren, liep hij naar het kleine, rode autootje. Hij haalde een stang uit zijn mouw, stak die achter de hendel van het portier en gaf een ruk omlaag. Het slot begaf het met een zacht gekraak.

Vanbinnen deed hij het motorkap open en verbond de verbindingsdraad van de positieve accupool, met de startmotor.

Achter het stuur startte de auto toen hij op de starter drukte, en hij reed de parkeerplaats af op weg naar Valencia en de nieuwe kustweg N. 332 in zuidelijke richting naar Alicante. Het is tweeënnegentig kilometer van Valencia naar Ondara, door de sinaasappelplantages van Gandia en Oliva, en hij deed het op zijn gemak en deed twee uur over de tocht. De hele kust zinderde in de ochtendzon, een lange strook goudkleurig zand, bezaaid met bruine lichamen en spetterende zwemmers. De hitte was zelfs dreigend, zonder een zuchtje wind, en boven de horizon hing een vage en mistige nevel

boven de zee.

Toen hij Ondara binnenreed, passeerde hij het Palmera Hotel en hij wist dat de vroegere secretaris van generaal Raoul Salan, eens het hoofd van de O.A.S., daar nog steeds met zijn herinneringen woonde.

In het centrum van de stad kostte het hem geen moeite de weg te vragen naar Playa Caldera. Behulpzame lieden vertelden hem dat dat drie kilometer buiten de stad lag. Even voor twaalf uur reed hij langs de eerste verspreid liggende villa's, voornamelijk bewoond door bannelingen, en begon hij te zoeken naar de bekende Villa San Crispin van de al

lang vernietigde foto. De weg vragen naar het strand was één ding, vragen naar de villa zou iemand zich later kunnen herinneren.

Hij vond de gele luiken en de wit geschilderde muren even voor enen, controleerde de naam die geschilderd was op een tegel die bevestigd was in de brievenbus naast het toegangshek en parkeerde de auto tweehonderd meter verder. Slenterend, met zijn tas over zijn schouder als een toerist die op weg was naar het strand, ging hij op zoek naar de achteringang. Het was makkelijk. Een stuk voorbij de villa leidde een smal voetpad naar een plantage van

sinaasappelbomen achter de rij huizen. Door dekking van de bomen zag hij dat alleen een laag hek de rode aarde van de sinaasappelboomgaard scheidde van de niet afgeschermdde patio aan de achterkant van de villa met de gele luiken, en hij zag zijn man in de tuin rondscharrelen met een gieter. Er waren openslaande deuren die de verbinding vormden tussen de achtertuin en het grootste vertrek op de begane grond, wijd open om het een beetje door te laten tochten als er een zuchtje wind zou zijn. Hij keek op zijn horloge - tijd voor de lunch, en reed terug naar Ondara.

Hij zat tot drie uur in de Bar Valencia

in de Calle Doctor Fleming, en kreeg een groot bord reusachtige, gegrilde garnalen en twee glazen van de plaatselijke, lichte witte wijn. Vervolgens betaalde hij en vertrok.

Toen hij terugreed naar de Playa, kwamen de regenwolken ten slotte vanaf zee aanzetten, en er was een dof gedreun van de donder hoorbaar boven het gladde wateroppervlak, heel ongebruikelijk voor de Costa Blanca halverwege de maand juli. Hij parkeerde de auto vlak bij het voetpad naar de sinaasappelboomgaard, stak de Browning met de geluiddemper tussen zijn riem, ritste het windjack helemaal dicht en liep op de bomen af.

Het was heel stil toen hij uit de boomgaard kwam en over het lage hek de tuin van de villa instapte. De plaatselijke bewoners hielden allemaal siësta in de hitte, en de regen begon te kletteren op de bladeren van de sinaasappelbomen. Een aantal grote druppels viel op zijn schouders toen hij over de flagstones liep, en toen hij bij de openslaande deuren kwam, barstte de bui ten slotte los en de druppels trommelden op de roze dakpannen. Hij was blij, niemand zou iets horen.

Vanuit een kamer links van de zitkamer hoorde hij een schrijfmachine ratelen. Hij pakte het pistool terwijl hij onbeweeglijk

midden in de zitkamer stond, en zette de veiligheidspal op 'fire'. Vervolgens liep hij de biezen mat naar de open deur van de studeerkamer op.

Majoor Archie Summers heeft nooit geweten wat er gebeurde of waarom. Hij zag een man in de deuropening van zijn studeerkamer staan en kwam half overeind om te informeren wat hij wilde. Toen zag hij wat de bezoeker in zijn hand hield en zijn mond ging half open.

Er waren twee zachte ploffen, die overstemd werden door de regen buiten, en hij kreeg beide kogels in zijn horst. De derde werd verticaal omlaag afgevuurd in zijn slaap, op zestig centimeter afstand,

maar die voelde hij zelfs niet meer. De Corsicaan knielde even naast het lichaam en legde zijn wijsvinger op de plaats waar de polsslag had moeten zijn als er een geweest was. Nog steeds geknield draaide hij zich om naar de deur van de zitkamer...

De twee mannen ontmoetten elkaar de volgende avond in de bar in de rue Miollin, de moordenaar en de cliënt. Calvi had zijn opdrachtgever die ochtend opgebeld nadat hij de vorige avond even voor middernacht uit Valencia was teruggekomen, en Sanderson was onmiddellijk over komen vliegen. De cliënt leek zenuwachtig toen hij de rest van de vijfduizend pond overhandigde.

‘Helemaal geen problemen?’ vroeg hij weer. De Corsicaan glimlachte kalm en schudde zijn hoofd.

‘Heel eenvoudig, en die majoor van u is erg dood. Twee kogels in het hart en een door het hoofd.’

‘Niemand heeft u gezien?’ vroeg de Engelsman, ‘geen getuigen?’

‘Nee.’ De Corsicaan ging staan en klopte op het pakje bankbiljetten in zijn binnenzak. ‘Hoewel ik helaas op het eind gestoord werd. Om een of andere reden regende het hard, en er kwam iemand binnen die mij bij het lichaam zag.’

De Engelsman staaarde hem in afgrijzen aan.

‘Wie?’

‘Een vrouw.’

‘Groot, met donker haar?’

‘Ja. Nog een knappe meid ook.’ Hij keek naar de uitdrukking van paniek op het gezicht van zijn cliënt, en klopte de man op zijn schouder.

‘Maakt u zich geen zorgen, monsieur,’ zei hij geruststellend. ‘Er komt geen gelazer achteraf. Ik heb haar ook neergeschoten.’